

Jälkilevyt eläinpopulaation tutkimusvälineenä

Jälkilevyjen toiminta perustuu siihen, että levyyn jää jälki, kun eläin kulkee sen yli. Tässä projektissa käytettävän ABS-muovilevyn päälle maalataan kimrööki- (eli noki)kerros. Etanolia käytetään liuottimena: se on riittävän nopeasti haihtuvaa, että levy kuivuu nopeasti.

Jälkilevyjä on käytetty suhteellisen pitkään apuna, sillä ne ovat melko käteviä monella tapaa: yhdeltä jälkilevyltä voi tunnistaa useampia lajeja ja joidenkin lajien osalta jopa pystytään erottamaan sukupuolet ja nuoret yksilöt. Lisäksi levyt vievät suhteellisen vähän kuljetustilaa ja niitä ei tarvitse tarkastaa niin usein kuin ansoja, jotka pyytävät eläimen. Monia lajeja on suorastaan mahdotonta pyytää ansoin, koska eläimillä voi olla voimakasta neofobiaa (uusien esineiden pelkoa).

Lisäksi jälkilevyt antavat kahdenlaista eri tietoa: ensinnäkin tiedämme onko alueella ylipäänsä rottia (esiintymistieto, presence-absence data) ja toisaalta kuinka paljon rottia alueella on (runsautieto, abundance data). Etenkin runsautiedon soveltaminen vaatii kuitenkin hyvinkin monimutkaisia tilastotieteellisiä menetelmiä.

Jälkilevyihin liittyy myös useita ongelmia: jälkiä voidaan saada vain eläimiltä, jotka kävelevät levyn yli. Jälkilevyjen käyttö vaatii siis tietoa siitä, missä eläimet kulkevat, jotta niiden jälkiä voidaan tunnistaa. Lisäksi monien eläinten jäljet näyttävät samalta, joten monien lajien tunnistaminen on hankalaa. Harvinaisten eläinten jälkien saaminen on lisäksi vaikeaa, jos jälkilevyjä käytetään passiivisesti: levyillä ei ole syöttiä, joka houkuttelisi eläimen kävelemään levyn yli. Lisäksi jälkilevyjä ei pystytä koskaan levittämään yhtä kattavasti kuin esimerkiksi lumesta voidaan jälkiä tunnistaa.

Lisätietoja: